

Arrest

nr. 233 910 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DENAMUR
Brugmannlaan 60
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DENAMUR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster bood zich op 26 juli 2019 aan bij de gemeente Sint-Pieters-Leeuw met het oog op een huwelijksaangifte met haar Belgische partner.

1.2. De gemachtigde van de bevoegde minister trof op 10 september 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 30 september 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: E.(...) B.(...), F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 15/04/2017. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40^{quater}, §2, 42^{quater}, §1, laatste lid, 42^{quater}, §4, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het vertrouwensbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Overwegende dat verzoekster, die in België sinds het begin van het jaar 2017 woont, Dhr E.(...) D.(...) E.(...), van Belgische nationaliteit, titularis van een identiteitskaart, ontmoette;

Dat verzoekster en Dhr E.(...) D.(...) een liefdesrelatie hebben en leven samen in de woonplaats van Dhr E.(...) D.(...);

Dat verzoekster en Dhr E.(...) D.(...) hun huwelijk gepland hebben en dat zij een huwelijksaanvraag bij de Gemeente Sint-Pieters-Leeuw indienden;
Dat de Gemeente een onderzoek gedaan heeft om te zien of dit huwelijk niet vals is;
Dat dit onderzoek negatieve resultaten leverde;
Dat de Gemeente sommige bijkomende documenten vroegde om het dossier aan te vullen;
Dat een datum voor het huwelijk op 12/10/2019 om 1 lu30 werd vastgesteld;
Dat verzoekster al haar bijkomende documenten nog niet ontvangen heeft en dat het huwelijk dus op 23/12/2019 uitgesteld zal moeten worden;
Dat de betwiste beslissing de volgende bepalingen schendt: artikels 40 quater §2, 42 quater § 1, laatste lid en 42 quater §4, 1°, artikel 62 van de Wet dd. 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikels 2 en 3 van de Wet dd. 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en meestal de rechtmatige vertrouw van de bestuurden in de bestuurshandelingen van de besturen en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens die het privé- en familiale leven van elk persoon die op het grondgebied leeft beschermt;
Dat het onbetwistbaar is dat verzoekster met haar fiancé leeft en dat zij samen een kerngezin vormen;
Dat deze samenleving ernstig en eerlijk is daar geen element toont dat het over een vals huwelijk gaat;
Dat de Gemeente geen bezwaar tegen het huwelijk heeft geuit;
Dat verzoekster slechts bijkomende administratieve stukken voor haar dossier moet leveren (huwelijksakte, echtscheidingscertificaat en bewijs van nationaliteit);
Dat een datum voor het huwelijk op 12/10/2019 werd vastgesteld en op 23/12/2019 uitgesteld;
Dat de betwiste beslissing om deze redenen dus nietig verklaard moet worden;"

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 40quater, §2, 42quater, § 1, laatste lid en 42quater, §4, 1°, van de vreemdelingenwet. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat artikel 40quater van de vreemdelingenwet niet bestaat en artikel 42quater van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de beëindiging van het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie, terwijl verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij op het tijdstip dat de bestreden beslissing werd genomen over een verblijfsrecht beschikte. Verzoekster verzuimt om te verhelderen op welke wijze de geschonden geachte wetsbepalingen in verband kunnen worden gebracht met de bestreden beslissing.

2.3. Volgens het vertrouwensbeginsel moet worden vermeden dat aan de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, wordt tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Opdat er van een schending van het vertrouwensbeginsel sprake zou kunnen zijn, moet de verzoekende partij minstens aannemelijk maken dat de verwerende partij bij haar een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt (RvS 23 november 2018, nr. 243.025).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn zodat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als de juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

2.6. Verzoekster betwist, noch weerlegt in haar middel de pertinente vaststelling dat haar visum reeds vervallen was op 15 april 2017 waardoor *“het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken (is)”*, waardoor de gemachtigde van de bevoegde minister in beginsel zelfs verplicht was haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te leveren. De vaststelling dat verzoekster langer op het grondgebied verbleef dan de geldigheidsduur van haar visum, volstaat dus om het bevel om het grondgebied te verlaten op afdoende wijze te schragen.

2.7. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen op 10 september 2019, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Pieters-Leeuw slechts op 19 september 2019 liet weten geen bezwaren te hebben tegen het huwelijk. In haar middel stelt verzoekster dat het huwelijk werd uitgesteld tot 23 december 2019. De gebeurtenissen die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing zijn niet bij machte om aan te tonen dat de beslissing destijds op onwettige wijze zou zijn genomen.

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

In haar middel benadrukt verzoekster dat zij een kerngezin vormt en dat niets erop wijst dat het om een vals huwelijk zou gaan. Nochtans wordt in de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoekster met haar Belgische partner en haar huwelijksintenties niet betwist en wordt het waarachtig karakter van hun verloving niet in twijfel getrokken. Ook de verwerende partij lijkt van oordeel dat er sprake is van een, weliswaar precair, gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.9. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins-en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake

is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

2.10. Verzoekster verblijft sedert het verstrijken van haar visum illegaal op het grondgebied van het Rijk waardoor de bestreden beslissing geen weigering inhoudt van een voortgezet verblijf. Het gaat in verzoeksters geval om een eerste toelating. Bijgevolg dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

2.11. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster met haar Belgische partner het volgende overwogen:

"Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de bevoegde minister in de bestreden beslissing wel degelijk is ingegaan op het huwelijksvoornemen van verzoekster en haar partner. Hij was evenwel van oordeel dat het nemen van een terugkeerbesluit niet in wanverhouding stond tot haar prille recht op gezinsleven met haar toekomstige huwelijkspartner. De gemachtigde van de bevoegde minister kon bij het doorvoeren van de belangenafweging onmogelijk rekening houden met elementen die zich pas in de toekomst zouden veruitwendigen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het doorvoeren van zijn belangenafweging op kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht. Verzoekster toont niet aan dat er in haren hoofde een rechtmatig vertrouwen werd gewekt zodat er geen schending van het vertrouwensbeginsel blijkt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN